

rødt og sorte, højtidelige Træstammer, blev hun et helligt Væsen for ham, og han var ude af sig selv ved Tanken om, at denne klamme Eybert eller en anden Hr. Fiskeblod skulde vanhellige denne skønne, stolte Jomfruelighed, at overhovedet nogen anden end han selv skulde faa disse mulmsorte Øjnes uudgrundelige Sibylleblik til at briste i jordisk Elskovsfryd! — Men det skulde heller ikke ske. Med sammenbidte Tænder gentog han for sig selv, at han ikke vilde give tabt. Hans Livsløsen „Jeg vil“ skulde nu staa sin Prøve. Saa fik det gælde Knald eller Fald!

Hvad han egentlig havde i Sinde at foretage sig for at tiltrodse sig Jakobes Gunst, vidste han endnu ikke. Han vilde i saa Henseende lade Tilfældet raade og blindthen give sig sine Indskydelser i Vold. En lille Triumf havde han iøvrigt at bygge paa midt i sit Nederlag. Baade ved Middagsbordet og nu paa Køreturen mente han at kunne spore, at Jakobe følte sig lidt besværet af Hr. Eyberts Elskværdigheder og undertiden maatte lægge Baand paa sig for ikke at blive utaalmodig over den ret fortrolige Tone, han allerede tillod sig overfor hende. Nu gjorde han en ny Iagttagelse. Ved et af de røde Skovled, der aabnedes for dem, stod en fattig Kone og faldbød Blomster; Eybert købte en Buket og overrakte Jakobe den med et galant Sprikvort. Hun tog ogsaa imod den men uden Tak; og Per lagde Mærke til, at hun hele Tiden holdt den nede i Skødet uden en eneste Gang at lugte til den.

De havde imidlertid naaet Raadvad og kom nu ud af Skoven. En Tid kørte de ud ad Lundtoftevejen, saa drejede Philip Salomon tilvenstre ind paa en Bivej for at naa hjem over Eremitagesletten.

Aftenen var allerede vidt fremskreden. Nede i Lavningerne og i de smaa Damme drev hvide Taager. Allevegne var der stille. Der hørtes over hele den vide Slette ingen anden Lyd end en flerstemmig Sang fra et Selskab, som drog gennem Skoven et Sted langt borte.

Hestene begyndte at nyse, og Damerne trak deres Skulderstykker tættere om sig. Samtalen, der et Øjeblik var gaaet, istaa, fik fornyet Liv ved en Flok Krondyr, der stod og græssede nær ved Vejen. De to gamle Frøkner Israel greb nemlig heraf Lejligheden til at fortælle en Historie om en svensk Student fra Lund, der havde indgaaet Væddemaal om at opløbe et Rudel af dette Kongens Vildt og indfange et